

— Stai. Coy făcu semn cu degetul mare spre o grămadă de echipamente de sunet aflate într-un colț, din care intrau și ieșeau poate mai multe fire decât era necesar, și clătină din cap. Care era, ăă, *marca și modelul* pe care le-ai văzut?

Doc intră în joc.

— Mă-ntrebeseși de un VW model mai vechi, cu flori și păsărele albastre și inimi și alte căcaturi?

— Fix ăla mă interesa. Nu, ăăă... Coy făcu o pauză, improvizând: Nu avea vreo piesă schimbată recent, ceva de genul?

— Din câte am văzut, nu.

— Pusă legal în circulație, fără probleme cu talonul?

— Aparent, nu.

— Bun, mersi că te-ai ocupat de asta, știi, doar mă... întrebam și eu, ca toată lumea.

— Sigur. Oricând. Dacă mai vrei să verific vreo mașină, nu trebuie decât să-mi spui.

Coy tăcu câteva clipe. Lui Doc îi trecu prin cap să întindă mâna și să-l împungă cu degetul. Avea o expresie așa de disperată, așa de nostalgică și mult prea neliniștită, ca și cum în casa aia cineva îi interzisese efectiv să vorbească. Doc ar fi vrut să-i ofere măcar o scurtă *abrazo*¹ tipului ăștia, un pic de alinare, dar așa ceva ar fi putut fi perceput de ochi curioși ca un gest care denota mai multă emoție decât ar fi fost normal să investești în achiziționarea unei mașini secondhand.

— Ai numărul meu, da?

— O să te sun.

Chiar în clipa aia dădu buzna în cameră o bolboroseală de drogați, oricare dintre ei putând să fi fost desemnat să-l spioneze pe Coy. Doc își lăsă privirea să-i rătăcească fără țință, își relaxă trăsăturile și arboră un rânjet, și când se uită iarăși, Coy era invizibil, deși probabil că încă se afla în cameră.

Se întoarse la parter, unde un membru al trupei se-nvârtea prin jur, împărțind jovial jointuri. Când oamenii le aprindeau și trăgeau în piept, el zicea:

1. Îmbrățișare (sp.).

— Hei! Ghicește ce e-n iarba aia.

— N-am idee.

— Hai, ghicește!

— LSD?

— Nu! e doar iarbă! Hahahaha!

Apoi, apropiindu-se de altcineva:

— Hei! Ce crezi că-i în chestia asta de-o fumăm?

— Nu știu, ăăă... mescalină?

— Nu, nimic! iarbă pură! Hahahaha!

Și tot așa. Ciuperci *psilocybe* fărâmițate? Praful îngerilor¹? Metamfetamină? Nu, doar marijuana! Hahahaha! Chiar înainte să-și dea seama, Doc se prăjise așa de tare de la iarba aia misterioasă, încât îi trecu prin minte că dovezile semnelor vitale ale lui Coy erau discutabile – cineva categoric că răscolea lumea de dincolo în căutare de muzicieni pentru The Boards, pentru că de-acum Doc știa, dincolo de orice îndoială, că *absolut toți* membrii trupei erau zombi, nemorți și necurați.

— Mort și curat e bine? se întrebă Denis, care se materializase de undeva.

— Și... și ăia de la Spotted Dick... și ei sunt zombi, doar că mai răi.

— Mai răi?

— Zombi *englezi!* uită-te la ei, omule, măcar zombii americani sunt sinceri, au tendința de a se clătina pe picioare când încearcă să meargă, de obicei în poziția a treia de balet, și fac „Îînnnn... îînnnn“, pe tonul ăla care urcă și coboară, în timp ce zombii englezi în general vorbesc bine, folosesc cuvinte lungi și lunecă ușor peste tot, încât uneori nici nu-i vezi pășind, e ca și cum s-ar da cu patinele pe gheață, gen...

Moment în care basistul de la Spotted Dick, Trevor „Shiny Mac“ McNutley, cu un zâmbet dubios pe chip și ținându-se

1. Feniciclidină.

după o tânără confuză, intră în cameră fix în felul ăsta, traversând-o lin de la stânga la dreapta.

— Vezi, vezi?

— Aaahhh! – Denis, rupând-o la fugă cuprins de panică – m-am tirat de-aici, omule!

Cum Denis nu reușise să-i ofere o ancoră ca lumea în realitate, Doc se sperie încă și mai tare. Poate la asta contribuise și iarba aia cu extraingredient care s-ar fi putut să nu existe în realitate – fapt este că Doc se trezi brusc fugind pe coridoarele acelei vile vechi și sinistre, cu un număr incert de creaturi carnivore urlând ca dementele pe urmele lui...

Jos, în vasta bucătărie, se ciocni aproape cap în cap cu Denis, ocupat acum să devalizeze frigiderul și dulapurile și să umple o sacoșă de la Safeway cu prăjituri, batoane de ciocolată înghețate, Cheetos și alte gustări la îndemână.

— Hai, Denis, trebuie s-o tăiem de-aici.

— Nu mai spune, omule, am făcut o poză acu' două minute și s-au crizat toți, încercau să-mi smulgă aparatul, iar acum mi-au luat urma, așa că mi-am zis: mai bine să pun și eu mâna pe ce se poate...

— Chiar mi se pare că-i aud, omule – Doc, apucându-l pe Denis de șiragul de mărgelile ale dragostei de la gât și trăgându-l în grădină pe o ieșire laterală. Hai odată. O luară la fugă spre locul unde parcaseră mașina.

— Doamne, Doc, ai spus iarbă moca, poate gagicuțe, dar n-ai zis nimic de zombi, omule.

— Denis, îi sugeră Doc, deja rămas fără suflu, aleargă și gata.

Când trecură pe lângă un sicomor, îi căzu pe neașteptate în spate cineva care încercase să se prindă de o ramură. Era Jade, pradă panicii.

— Dar cine-s io, Căpitanul¹? bombăni Doc ridicându-se în picioare, sau ce mă-sa?

1. În original, *The Skipper* – referire la personajul principal din serialul *Gilligan's Island*, vezi nota de la p. 110.

— Chiar am nevoie să mă ia cineva de-aici, zise Jade, te rog...?

Dintr-un noroc, găsiră mașina lui Doc chiar acolo unde o parcaseră, se înghesuiră în ea și porniră pe alee cu scârțâit de pneuri. În oglinda retrovizoare Doc zări niște siluete întunecate cu incisivi albi, spectrali, strecurându-se într-un Mercury model 1949 cu panouri de lemn, bot proeminent și parbriz despărțit la mijloc care păreau botul și ochii necruțători ai unui prădător ce se lansase în urmărirea lor, motorul cu 8 cilindri în V scoțând un urlet vibrant, împrôșcând pietrișul de pe alee. Ajuns la șoseaua din canion, Doc viră violent la dreapta, cât pe ce să se răstoarne, iar spatele mașinii derapă o dată sau de două ori înainte să se redreseze și s-o ia în direcția Malibu pe ceea ce atunci nu era chiar confortabila axă suburbană cu mai multe benzi care avea să devină ulterior, ci mai degrabă un coșmar ce-ți pune viața în pericol, plin de drumuri de acces fără vizibilitate și viraje în ac de păr periculoase, unde Doc se trezi că trebuie să-și valorifice cursurile de perfecționare de la faimoasa Tex Wiener École de Pilotage, executând derapaje pe patru roți și mai multe duble debreieri „vârf-călcâi“ decât prevăzuseră echipele de proiectare de la Chrysler Motors, în timp ce la radio se auzea „Here Come the Hodads“ a celor de la The Marketts.

Denis, în ciuda zdruncinăturilor în 3D pe care le încasa, ședea liniștit pe banchetă și-și rula un joint fără să verse aproape nimic, după care îl aprinse și i-l trecu lui Jade odată ce ajunseră la poalele dealului și o luară spre Santa Monica.

— Frumos rulată, Denis, remarcă Doc când îi veni rândul în cele din urmă. Nu știi dacă eu aș fi avut atâta prezență de spirit.

— În principal, încercam să nu mă agit...?

— Auzi, Doc, zise Jade, care-i treaba cu tipu' ăla de la Club Asiatique?

— Coy Harlingen. Ai stat de vorbă cu el?

— Da, și când au dat peste noi împreună, chiar ai fi zis că cineva are de gând să-mi facă rău. Și nu încercam să-l seduc. În general, dacă e și Bambi prin preajmă, n-am eu grețuri când sar așa pe mine, dar ea o-ntinsese la partida aia de „cricchet în nocturnă“, așa că-i un miracol că voi, băieți, ați apărut chiar în clipa aia.

— A fost plăcerea noastră, o asigură Denis.

La un anumit moment după ce o apucaseră pe Coast Highway și se îndreptau spre șoseaua de centură, Doc aruncă o privire în oglinda retrovizoare și nu mai zări farurile breakului ăluia sinistru în spatele lui. Ca două coșuri cândva enervante de pe fața nopții, dispăruseră. Un alt lucru pe care nu se putu împiedica să-l remarce în oglindă fu că Denis și James erau pe cale să lege o prietenie.

— Și cum te cheamă, gen? spunea Denis.

— Ashley, răspunse Jade.

— Nu Jade? făcu Doc.

— Ăla e numele sub care lucrez. În anuarul Liceului Fairfax sunt una dintre miile de Ashley, gen...?

— Iar salonul Chick Planet...

— N-am zis niciodată că vreau să fac o carieră acolo. Prea pe puritate, așa, în puii mei. Tot timpul zâmbești, te prefaci că totul e despre „vibrațiile“ și „conștiința de sine“, și absolut deloc despre – vocea căpătându-i treptat tonul strident al unei doamne din înalta societate dintr-un film vechi – *futa-iuri scâhhrboasee!*

— Asta-i California de Sud, îi ținu Denis isonul. Nici urmă de simpatie pentru ciudașenii, omule, pentru activitățile mai ascunse...

— Mda, gen, unde se-ntâmplă așa ceva, încuviință Jade, sau Ashley, plină de înțelegere.

— Și oamenii se mai întreabă de ce Charlie Manson e așa cum e.

— Apropo, îți place să dai limbi în pizdă?

Intrară în tunelul de joncțiune cu autostrada Santa Monica, înspre est, moment în care radioul, la care se transmitea „Eight Miles High“ a celor de la The Byrds, pierdu semnalul. Doc continuă să cânte în minte, și când ieșiră și muzica reîncepu, nu era decalat cu mai mult de o măsură.

— Denis, nu uita să-mi lași aparatul, bine? O tăcere elocventă. Denis?

— E ocupat, murmură Jade.

Și rămase așa tot drumul până la autostrada Harbor, apoi până la autostrada Hollywood și sus, prin trecătoarea Cahuenga, până la ieșirea lui Jade, traseu în cursul căruia, cu o voce foarte destinsă, uneori somnoroasă, întrerupându-se când și când pentru a-i transmite lui Denis câte un cuvând de încurajare, îl puse la curent pe Doc cu primele ei experiențe în materie de furt din magazine și furt de mașini. O cunoscuse pe Bambi în Dormitorul 8000 de la penitenciarul pentru femei Sybil Brand, unde Bambi, văzând-o într-o seară pe Jade că se masturba cu furie, s-a oferit să-i facă cu degetul în schimbul unui pachet de țigări. Mentolate, dacă e posibil.

— S-s-sigur, ciripi Jade, de-acum disperată.

Data următoare, când a venit mult așteptata oră a stingerii, Bambi a lăsat din preț până la jumătate de pachet, apoi în genunchi, mult mai grijulie de-acum, s-a trezit că se oferă ea s-o plătească pe Jade.

— Îmi imaginez, a zis Jade, că putem să rămânem la o singură țigară simbolică, deși nu prea mă simt în largul meu nici cu... aaa, Bambi.

Când s-au liberat de la Sybil Brand, fumau dintr-o rezervă comună și ce socoteli aveau de-acum între ele nu mai țineau de nicotină. Și-au închiriat o locuință împreună în North Hollywood unde puteau să facă ce aveau chef toată ziua și toată noaptea, și de regulă chiar așa se petreceau lucrurile. Pe vremea aia se putea trăi ieftin și a ajutat și că proprietara fusese de asemenea la bașcă și respecta anumite obligații între surori pe care o persoană mai rigidă nici măcar nu le-ar fi